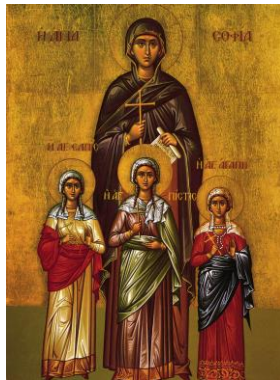

+

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ
ΣΟΦΙΑΝ
& ΤΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ ΑΥΤΗΣ
ΠΙΣΤΙΝ, ΕΛΠΙΔΑ & ΑΓΑΠΗΝ

(ὥν ἡ μνήμη τῇ 17ῃ Σεπτεμβρίου)

Συντεθείς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθῶνος

* 2002 *

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ ΣΟΦΙΑΝ
& ΤΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΘΥΓΑΤΕΡΑΣ ΑΥΤΗΣ
ΠΙΣΤΙΝ, ΕΛΠΙΔΑ & ΑΓΑΠΗΝ

* * *

Μετὰ τὸ Εὐλογητός, ἀναγινώσκομεν τὸν ψαλμὸν ΡΚΒ' (142).

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Εὐθὺς δέ, Θεὸς Κύριος...καὶ τὸ τροπάριον
Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Μήτηρ Μαρτύρων ἀνεδείχθης Σοφία,
Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην τεκοῦσα,
μεθ' ὧν συνεμαρτύρησας βασάνοις ἀλγεινοῖς·
ὅθεν ἱκετεύσατε, ἐκτενῶς τῷ Δεσπότη,
δοῦναι ἡμῖν ἄφεσιν, τῶν ποικίλων σφαλμάτων,
καὶ ἀπελάσῃ τῶν ἀσθενειῶν,
μακρὰν τὰς θλίψεις,
ὥς μόνος Φιλάνθρωπος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων,
τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεί,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ
πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς
ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν
μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἡμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως
ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθῇ τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

καὶ ψάλλεται ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

“Σοφίαν, πίστιν ἐξαιτῶ, ἐλπίδα τε ἀγάπην. Ἀ(θανάσιος)”.

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σοφίας στερούμενος θεϊκῆς,
ὦ μάρτυς Σοφία,
σὺν τοῖς τέκνοις σου τοῖς τρισίν,
Τριάδα πρεσβεύσατε δοθῆναι,
κάμοι σταγόνα σοφίας καὶ χάριτος.

Ὁ πόθος Κυρίου τὴν σὴν ψυχὴν,
κατέφλεξε μάρτυς
καὶ ἀνέδειξε θαυμαστῶς,
παρθένων μαρτύρων σε μητέρα,
μεθ' ὧν Δεσπότην αἰεὶ ἱκετεύσατε.

Φοβούμενος μάρτυς τὸν πτερνιστήν,
σοῦ δέομαι τοῦτον,
κατανίκησον σαῖς εὐχαῖς,
ὥς πάλαι σὺν κόραις σου παρθένοις,
αὐτὸν ἀνδρείως Σοφία ἐνίκησας.

Θεοτοκίον

Ἰμείρομαι Μῆτερ τῆς ἀρετῆς,
ἀλλὰ καθ' ἐκάστην,
ἀμαρτάνω ὡς ἀσεβής,
διὸ δυσωπῶ βοήθησόν μοι,
καὶ τοῦ ὀλίσθου ψυχὴν μου συγκράτησον.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἀπαλῶν ἐξ ὀνύχων,
τὸν Ἰησοῦν ἔνδοξε,
ἔμαθες τιμᾶν ὑπὲρ πάντα,
Πίστις πανάριστε,
διὸ τὸ αἷμά σου,
δοῦσα δυσώπησον τοῦτον,

ὅπως δῶ τοῖς μέλπουσι,
πίστιν ἀκράδαντον.

Νεαρὰ κόρη μάρτυς,
ἀθλητικῶς ἔδραμες,
κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐν ἐλπίδι,
Ἐλπίς καὶ εἴληφας,
στέφος τὸ ἄφθαρτον,
ὅθεν τοῖς πόθῳ αἰτοῦσι,
τὴν ἐλπίδα χάρισαι,
βίου ἐφόδιον.

Παρθενία τὸ αἶμα,
διὰ Χριστὸν ἔμιξας,
ὦ θεοκαλλίστη Ἀγάπη,
καὶ ἔσω γέγονας,
Ἐδὲμ πρεσβεύουσα,
ἱκετικῶς ὑπὲρ πάντων,
τῶν τιμώντων μνήμην σου,
τὴν ἀξιάγαστον.

Θεοτοκίον

Ἱερώτατον σκῆνος,
Λόγου Θεοῦ πέφυκας,
Μῆτερ Ἀειπάρθενε Κόρη,
Παντοβασίλισσα,
Ὅν ἐκδυσώπησον,
παραπτωμάτων μου πλήθος,
παραβλέψαι Δέσποινα,
ἐν ὥρᾳ κρίσεως.

Διάσωσον,
τετρὰς Σοφία Πίστις Ἐλπίς Ἀγάπη,
τοὺς ἐκ πίστει εἰλικρινοὺς καὶ πόθῳ ὑμῖν προστρέχοντας,

λυτρούμεναι εὐχαῖς σεπταῖς,
πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Ἐπίβλεψον,
ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι,
τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Δεσμούς τοὺς φθαρτοὺς ἐλύσατε μακάριαι,
καὶ σὺν τῷ Χριστῷ ἐστῶσαι νῦν εὐφραίνεσθε,
χορηγοῦσαι πᾶσι τοῖς μέλπουσι,
γνῶσιν σοφίας θεϊκῆς,
ἀγάπην, πίστιν ἐλπίδα τε.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Συμμαχήσασαι Ἁγίαι,
τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ ὑπέστητε,
τῶν βασάνων τὰ ἀλγήματα,
ὅθεν καὶ ἡμᾶς Χριστῷ συνάψατε.

Τετρωμένη τῷ ἔρωτι,
τοῦ ἐπουρανίου Νυμφίου ἤνεγκας,
ὦ Σοφία θλίψιν ἄμετρον, διὸ καὶ ἡμῖν θλίψεσι πάρεσο.
Ἱερὸν ὀλοκαύτωμα,
γέγονας Κυρίου ὦ Πίστις ἔνδοξε,
ὅθεν θύειν καταξίωσον,
καὶ ἡμᾶς Χριστῷ ἅπαν ἐννόημα.

Θεοτοκίον

Νέους δεῖξον Πανάμωμε,

τῇ ἀνακαινώσει Ἀγίου Πνεύματος,
ὅσοι πόθῳ τὰς πρεσβείας σου,
ἐξαιτοῦνται εἰ καὶ ἀμαρτάνομεν.

Ὡιδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐχουσα Ἐλπίς,
τὴν ἐλπίδα πρὸς τὸν Κύριον,
καθυπέμεινας βασάνους καρτερῶς,
ὅθεν ἐλπίδα, δὸς τοῖς πόθῳ σε δοξάζουσι.

Εὐλοῖς καὶ γλυπτοῖς,
ὦ Ἀγάπη μὴ λατρεύσασα,
ἐμαστίχθης δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ,
καὶ παρέχεις, ταύτην πᾶσι τοῖς αἰτουσὶ σε.

Ἄνω τὴν ψυχὴν,
ὦ Σοφία ἀνεβίβασας,
ἐνθα εὕρηται ὁ θεῖος θησαυρός,
ὃν εὐρέσθαι, καὶ ἡμᾶς Χριστὸν ἰκέτευε.

Θεοτοκίον

Ἰασις ψυχῶν,
ἡ ἐπὶ κλησὶς σου γίνεται,
Παναμώμητε ἐν θλίψεσι πικραῖς,
καὶ εἰρήνην, τοῖς πιστοῖς εὐθὺς χαρίζεται.

Ὡιδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ταράττομαι,
τοῦ ἐχθροῦ προσβάλλοντος,
τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν θεία Πίστις,
καὶ ἀθυμῶν, σὴν πρεσβείαν αἰτοῦμαι,
ὅπως μοι δῶς τὴν τῆς πίστεως ἄγκυραν,

ἵνα καιρῶ τῶν πειρασμῶν,
τῷ λιμένι Κυρίου σωθήσωμαι.

ὦ Ωράϊσας,
τὸ παρθένον σῶμά σου,
ὦ Ἐλπίς ξεσμοῖς ὀξέων ὀργάνων,
ἀλλὰ ἐγώ, τὸν ναὸν σώματός μου,
ταῖς ἁμαρτίαις δεινῶς κατημαύρωσα,
διό σοι κράζω ἐκ ψυχῆς,
ταῖς εὐχαῖς σου τὸν ῥύπον μου κάθαρον.

ὦ Ἐνάρκησα,
ὦ Ἀγάπη πάντιμε,
καὶ πλουτῶ τὴν ἀλγεινὴν ἀκηδίαν,
ὅθεν βοῶ, τῆς ἀγάπης Κυρίου,
τὸ πῦρ ὑπάναψον θείαις πρεσβείαις σου,
καὶ κόψον ἅπαντα δεσμόν,
τὸν κρατοῦντα μακρὰν τοῦ Δεσπότη μου.

Θεοτοκίον

Λελύπηκα,
καὶ λυπῶ Πανάχραντε,
Ἰησοῦν τὸν δι' ἐμὲ σταυρωθέντα,
καὶ προσπαθῶν, ἐκφυγεῖν τὰς παγίδας,
τοῦ πονηροῦ πάλιν ταύταις ἐμπλέκομαι,
διὸ πρεσβείαις δραστικάις,
λύτρωσαί με τὸν ἄθλιον δοῦλόν σου.
Διάσωσον, τετράς Σοφία Πίστις Ἐλπίς Ἀγάπη,
τοὺς ἐκ πίστει εἰλικρινοὺς καὶ πόθῳ ὑμῖν προστρέχοντας,
λυτρούμεναι εὐχαῖς σεπταῖς, πειρασμῶν καὶ κινδύνων.

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Ἐπεὶ πάντα Χριστὸν προτιμήσασαι,
τὸ ἡδὺ φθειρομένων ἡρνήσασθε,
καὶ λαβοῦσαι,
ἐπὶ τοῖς ὤμοις μαρτυρίου τὸν σταυρόν,
σοφῶς εὗρατε Χριστοῦ,
σύμφρονες οὔσαι ἐν παντί,
Βασιλείαν ἀσάλευτον·
ὅθεν σεμνὴ Σοφία,
Πίστις, Ἐλπίς, Ἀγάπη,
τοὺς αἰτουμένους τὴν ὑμῶν,
ίκεσίαν στηρίζατε.

Προκείμενον. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει
αἶνεσις.

Στίχος. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχέ μοι.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιώθη ἡ Βασιλεία
τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας
αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ Νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν
φρόνιμοι καὶ πέντε μωραί. Αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας
ἐαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἐαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον
ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.
Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης
δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς
ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ
ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον·

δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται. Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέση ἡμῖν καὶ ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι ἦλθεν ὁ Νυμφίος καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα. Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· Κύριε Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα.

Ταῖς τῶν ἀθληφόρων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

καὶ τὸ προσόμοιον

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Γάλακτι τῆς πίστεως,
καὶ εὐσεβείας τὰς κόρας,
Σοφία ἐκθρέψασα,
ταύταις ἐγκατέσπειρας θεῖον ἔρωτα·
ὅθεν ὡς ἀσώματοι, πλήθος τῶν βασάνων,
καθυπέμεινον αἱ πάναγνοι, τὰ ἄνω βλέπουνσαι,
ἐνθα Πάντες Ἅγιοι ἴστανται.
Διὸ καὶ ὁ Φιλάνθρωπος,
χάριν ὑμῖν δέδωκεν ἄφθονον·
ἀσθενεῖς ἰᾶσθαι, διώκειν δαιμονίων τὸν ἐσμόν,
καὶ εἰρηνεύειν ἀείποτε, τοὺς ὑμᾶς γεραίροντας.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κλπ.

Ωιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Πολυτίμητον προῖκα,
θυγατράσι Σοφία Χριστὸν παρέδωκας,
δι' ὃ καὶ εἰσελθοῦσαι,
εἰς πάντα γνον παστάδα,
οὐρανοῦ ἰκετεύουσιν,
ὑπὲρ τῶν πόθῳ πολλῶ,
τιμώντων τούτων μνήμην.

Ἱερώτατον πέπλον,
παρθενίας φοροῦσα Ἑλπίς ἀμόλυντε,
ὥσπερ εἰς ἄλλους γάμους,
προσηλθες μαρτυρίῳ,
καὶ Κυρίῳ συνήρμοσαι,
Ὅν ἰκετεύειν αἰεὶ,
ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση.

Δωδεκάθεον πλάνην,
τοῖς σοῖς χρόνοις ἰσάριθμον ἀπελέγξασα,
ὦ Πίστις ἀθληφόρε,
ἀλήθειαν Κυρίου,
τρανολάλως ἐκήρυξας,
ἐν ᾗ ἐμμένειν ἡμᾶς,
ἀξίωσον εὐχαῖς σου.

Θεοτοκίον

Ἄγνισόν μου τὰ χεῖλη,
Παναμώμητε Μῆτερ ὅπως δοξάζω σου,
τὴν δόξαν ἣν περ ἔχεις,
τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα,
καὶ Δεσπότην τῆς κτίσεως,
Ὅν μητρικαῖς σου εὐχαῖς,

ὑπὲρ ἐμοῦ δυσώπει.

Ὡιδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Τριάδα Παίδων,
ἐν Βαβυλῶνι Ἀγάπη,
τῆς καμίνου διέσωσεν Δεσπότης,
Ὅν καὶ σὺ ῥυσθεῖσα,
ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ἐλπίδα δίδου,
Ἐλπίς παρθένε καὶ μάρτυς,
πνιγομένοις τοῖς κύμασι τοῦ βίου,
δι' ἧς δυνηθῶμεν,
εὗρεῖν τὴν σωτηρίαν.

Ἀγνὰς παρθένους,
τὰς θυγατέρας διδοῦσα,
ὦ Σοφία θυσίαν τῷ Κυρίῳ,
πάντοτε εὐλόγει,
ψυχὰς τὰς φιλοάγνους.

Θεοτοκίον

Γέγονα Μῆτερ,
τῆς ἁμαρτίας δοχεῖον,
καὶ μηδόλως μετανοῶ ὅ τάλας·
ὅθεν δάκρυά μοι,
παράσχου σωτηρίας.

Ὡιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἀγάπην τὴν ἁγίαν,
χάρισαι σοῖς δούλοις,
μάρτυς Ἀγάπη καὶ πάντοτε δίωκε,

πατέρα μίσους ἐκ πάντων,
τῶν γεραιρόντων σε.

Πίστεως ἀκλονήτου,
ἐμπλησον ὦ Πίστις,
τοὺς ἀνυμνοῦντας τοὺς θείους ἀγῶνάς σου,
ὅπως Κυρίου τὸ θεῖον,
ἴδωμεν πρόσωπον.

Ἦν ἔσχηκας ἐλπίδα,
ἐν τοῖς μαρτυρίοις,
Ἐλπίς παράσχου πιστοῖς τοῖς τιμῶσί σε,
ἐν ἀσθενείαις καὶ πόνοις,
τούτους δροσίζουσα.

Νῦν ἔχουσα Σοφία,
ὅπερ ἐπεπόθεις,
σὺν ταῖς τρισὶν Θυγατράσι σου πρέσβευε,
ὅπως σωθῶμεν οἱ πόθῳ,
ὕμᾱς γεραίροντες.

Θεοτοκίον

Ἀνάνηψιν παράσχου,
ἐκ πολλῶν πταισμάτων,
Ὑπεραγία Χριστὸν ἱκετεύουσα,
ὕπερ τῶν ὅσοι αἰτοῦνται,
τὴν μεσιτείαν σου.

Ἄξιόν ἐστι... καὶ τὰ
Μεγαλυνάρια

Μήτηρ ἐπὶ τέκνοις δαβιτικῶς,
ὥφθης τερπομένη, ὦ Σοφία πανευκλεής,
σὺ γὰρ τῇ Τριάδι, τὰς τρεῖς σου θυγατέρας,

ὥσπερ γυνὴ ἀνδρεία, ἄθλοις προσήγαγες.

Ἐχουσα ἐλπίδα τῶν ἀγαθῶν,
ἅπερ ὑπισχνεῖται, ὁ Δεσπότης πᾶσι πιστοῖς,
ἡλόγησας πάντων, Ἐλπίς ἀμνάς Κυρίου,
καὶ εἴληφας τὸ στέφος, μαρτύρων ἄφθαρτον.

Ἐρωτι τρωθεῖσα τοῦ Ἰησοῦ,
νοητοῦ Νυμφίου, ὧ Ἀγάπη ἐλαφικῶς,
σκάμματα βασάνων, γενναίως διεξῆλθες,
τὸ φῶς ἐπιποθοῦσα, τὸ χριστοέραστον.

Πίστει κολληθεῖσα λόγοις Χριστοῦ,
Πίστις ὡς παρόντα, ἔσχες μέλλοντα σῇ ψυχῇ,
ὄθεν ἀλγηδόνας, παρεῖδες μαρτυρίων,
καὶ εὗρες τὸν νυμφῶνα, τὸν παγκαλλέστατον.

Μήτηρ τε καὶ Κόραι ὁμοῦ Χριστόν,
εὐχαῖς ἰλεοῦσθε, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶς,
ὑμᾶς γεραιρόντων, καὶ πόθῳ ἐκζητούντων,
ἐν θλίψεσι ποικίλαις, στήριξιν ἄνωθεν.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον κλπ.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν. Στιχηρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

ὦ θεομακάριστε τετράς, μήτερ χριστοφόρε Σοφία, σὺν
θυγατράσι τρισί, πάντων ἐπακούετε εὐχὰς πιστῶν πρὸς ὑμᾶς, καὶ
ταχέως προστρέχετε, διώκουσai νόσους, ψυχὰς εἰρηνεύουσai, καὶ

συναρμόζουσαι, τοὺς ἐπιποθοῦντας Κυρίῳ, δι' Ὅν ὑπὲρ φύσιν
βασάνους, ὥσπερ ἀδαμάντινοι ὑπέστητε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν παῖσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε,
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν
σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δι' εὐχῶν.

Στίχοι

Σοφίαν Θεοῦ Ἀγάπην τε καὶ Πίστιν
Σὺν Ἐλπίδι, Ἁγίαι, τοῖς πιστοῖς δότε.

